

Kráľovná kávy

Róbert Hodoši

Kráľovná kávy

Róbert Hodoši

Názov: Kráľovná kávy

Autor: Róbert Hodoši

Copyright © 2026 Robert Hodosi

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v akejkoľvek forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, s výnimkou krátkych citácií v recenziách.

Táto elektronická kniha je určená výhradne na osobné použitie. Nesmie sa ďalej predávať ani poskytovať iným osobám. Ak sa o ňu chcete podeliť, zakúpte, prosím, ďalšiu licenciu pre každého príjemcu.

Toto je fiktívne dielo. Mená, postavy, spoločnosti, miesta, udalosti a príbehy sú buď výplodom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne.

Časti tejto knihy vznikli s pomocou nástrojov generatívnej umelej inteligencie. Autor obsah skontroloval a upravil.

ISBN (e-kniha):

PDF 978-80-69176-23-2

EAN 9788069176232

EPUB 978-80-69176-24-9

EAN 9788069176249

MOBI 978-80-69176-25-6

EAN 9788069176256

Prvé vydanie, 2026

Počet strán: 188

Počet slov: 42 tisíc

Návrh obálky: Róbert Hodoši

Vydal: Robert Hodosi, Lovce

Obsah

[Kráľovná kávy](#)

[Róbert Hodoši](#)

[Obsah](#)

[Slovo autora](#)

[Úvod](#)

[{ 1 } Pád Kráľovstva Vranovo](#)

[{ 2 } Šepoty Zabudnutého Lesa](#)

[{ 3 } Prvé kroky neznámym svetom](#)

[{ 4 } Vôňa kávových zŕn](#)

[{ 5 } Súťaž Kráľovien kávy](#)

[{ 6 } Korunovácia a nový začiatok](#)

[{ 7 } Správy z domova](#)

[{ 8 } Milosť pre princa](#)

[{ 9 } Vízia zjednoteného sveta](#)

[{ 10 } Prípravy na plavbu](#)

[{ 11 } V objatí oceánu](#)

[{ 12 } Odhalenie vílinej podoby](#)

[{ 13 } Boj proti vlnám a pirátom](#)

[{ 14 } Blížiaci sa konfrontácia](#)

[{ 15 } Osamelá kráľovná](#)

[{ 16 } Diplomacia pri šálke](#)

[{ 17 } Spoločné srdcia](#)

[{ 18 } Príbeh o nádeji](#)

[{ 19 } Martinovo rozhodnutie](#)

[{ 20 } Dar nekonečnej kávy](#)

[{ 21 } Odlet modrého vtáka](#)

[{ 22 } Kniha o dobrodružstvách](#)

[{ 23 } Život na vidieku](#)

[{ 24, epilóg, o dva roky neskôr } Mýtus o prepojených svetoch](#)

[KONIEC](#)

Slovo autora

Keď som začal písať túto knihu na žiadosť jednej mojej priateľky, ktorá žije až za oceánom, vedel som, že chcem rozprávať príbeh o dievčati, ktoré sa musí naučiť byť silné v čase, keď sa všetko okolo neho rozpadá. Princezná Elena sa mi postupne zjavila nie ako postava z učebnice histórie, ale ako živá osoba s vlastným srdcom, vlastným strachom a vlastnou nádejou. Jej cesta nie je o tom, aby sa stala tým, čo od nej všetci očakávajú – je o tom, aby sa stala sama sebou, aj keď je to nebezpečné a bolestivé.

Počas písania som objavil, že táto kniha je v skutočnosti o hľadaní domova – nielen fyzického miesta, ale toho hlbšieho pocitu bezpečia, ktorý si všetci nosíme v srdci. Elena je obklopená temnotou a neistotou, ale v jej príbehu som chcel zachytiť aj tých ľudí, ktorí ju učia, že aj v najťažších chvíľach existuje milosť, tajomstvo a nádej. Magické prvky v tejto knihe nie sú len ozdobou – sú ozvenou našich vlastných skrytých síl, tých schopností, ktoré máme všetci, keď sa odvážime veriť sami sebe.

Kniha je venovaná všetkým, ktorí sa niekedy cítili samotní, zraniteľní a stratení. Pre tých, ktorí vedia, že svet má oveľa viac vrstiev, ako sa zdá na prvý pohľad. Pre všetkých, čo si prajú, aby našli v týchto stránkach niečo, čo sa ich dotkne – či už to bude záblesk odvahy, pocit porozumenia alebo jednoducho krásnu chvíľu, keď si môžu oddýchnuť a veriť, že zmena je možná.

Vďaka, že ste si vzali čas na čítanie Eleninho príbehu. Nádejam sa, že vás bude sprevádzať tak, ako mňa sprevádzal počas jeho písania – s vdácnosťou, s tichým prekvapením a s pocitom, že domov nie je len miesto, ale pocit, ktorý si nosíme všetci v sebe.

Úvod

Každá rozprávka sa narodí z bolesti. Táto sa narodila z tieňa – z tieňa straty, ktorá nasleduje mladú princeznú Elenu ako jej vlastný tieň, a z tieňa hrozby, ktorá sa približuje s každým dňom. Jej svet bol kedysi svetom kráľovskej nádeje a bezpečia, no teraz sa chveje pod váhou neznámeho. Jej rodičia sú preč. Jej kráľovstvo je ohrozené. A ona, samotná a bez sprievodcu, musí nájsť cestu vpred – či už to bude cesta k záchrane, alebo k vlastnému osudu, ktorý sa jej chystá vstúpiť do života.

Táto kniha je príbehom o tom, ako sa človek transformuje, keď svet, ktorý poznal, prestane existovať. Je to príbeh o hľadaní – domova, mieru, zmyslu – keď všetko, čo sme si mysleli, že máme, sa nám vymyká z rúk. V jeho jadre však nie je len tma. Existuje tu aj mágia. Existuje tu aj láska. A existuje tu aj niečo také neočakávané ako sila obyčajného nápoja, ktorý sa v správny čas a na správnom mieste stane symbolom nádeje a premeny.

Keď som písal tento príbeh, snažil som sa zachytiť to, čo znamená byť zraniteľný a napriek tomu neustrašený – byť zúfalý a napriek tomu nájsť v sebe odvahu. Chcel som napísať rozprávku, ktorá by bola plná éterickej krásy a hlbokého tajomstva, ktorá by sa pohybovala medzi intímnymi, bolestivými momentami sebazpoznávania a vírom dobrodružstva, kde sa rozhodnutia ľudí odohrávajú v dvorných intrigách a v lesoch staršom ako pamäť.

Ak vás táto kniha privádza sem, je to preto, že ste hľadali príbeh o sile osudu a zmene. Alebo ste hľadali príbeh o tom, ako nás city a odhodlanie dokážu premeniť. Možno ste len chceli pocítiť, že existuje svet, kde sa strach a nádej navzájom dotýkajú, a kde každý z nás má

schopnosť zmeniť svoj svet. Ak áno, potom vám patrí miesto na týchto stránkach.

Pád Kráľovstva Vranovo

24. júna 1875

Tma v komnate bola taká hustá, že ju Elena takmer cítila na jazyku. Sedela na okraji postele, ruky zložené v lone, a hľadela na miesto, kde tušila oblok, hoci cez ťažké zamatové závesy neprenikol ani jediný lúč mesiaca. Vzduch bol nehybný a chladný, presýtený vôňou starého dreva a zvädnutých kvetov, ktoré nikto nevymenil už tri dni. Odkedy jej rodičia naposledy vydýchli. Boli otrávení počas slávnosti víťania leta.

Prsty jej zovreli lem nočnej košele. Bola to jemná ľanová tkanina, vyšívaná striebornou niťou, ktorú jej matka objednala od remeselníkov z južných dolín. Teraz sa jej zdala cudzia, akoby patrila niekomu inému. Niekomu, kto ešte veril, že rána prinesú raňajky s otcom a večery rozhovory s matkou pri kozube. Tá Elena však už neexistovala. Rovnako ako kráľ a kráľovná.

Z chodby za dverami sa ozval vzdialený výkrik. Elena zdvihla hlavu, svaly na krku sa jej napäli. Ten zvuk nepatril do paláca. Nepoznala ho. Bol surový, zvierací, plný niečoho, čo sa v týchto stenách nikdy nevyskytovalo. Panika. Skutočná, nefalšovaná panika sluhov a stráží.

Dvere sa rozleteli.

„Princezná!“

Lojálna slúžka vbehla dnu a okamžite za sebou zatvorila krídlo dverí. Jej tvár, zvyčajne pokojná a plná tých drobných vrások okolo očí, ktoré Elena tak dobre poznala, bola teraz bledá ako mesačný svit.

Ruky sa jej triasli, keď zapalovala sviečku na stole. Plamienok sa zachvel a vrhol dlhé tiene na tapisérie zobrazujúce dávne víťazstvá rodu Vranovských.

„Čo sa deje?“ Elena vstala. Kolená sa jej podlomili, no prinútila ich, aby ju udržali.

„Vojská kráľa Zlomyselného,“ vydýchla slúžka a pritlačila si dlaň na hrud', akoby sa snažila upokojiť vlastné srdce. „Obklúčili palác. Sú všade. Prebili sa cez vonkajšie hradby skôr, než stráža stihli spustiť poplach.“

Elena počula vlastný dych. Príliš rýchly. Príliš plytký. „Ako je to možné? Otec vždy hovoril, že severné priesmyky sú nepriechodné až do jari.“

„Prišli z východu, princezná. Cez Martinovu ríšu. Nieko im otvoril cestu.“ Slúžka ju chytila za ramená. Jej prsty boli studené, no stisk pevný. „Nie je čas na otázky. Kráľ Zlomyselný vydal rozkaz. Na vašu popravu. Chce si zabezpečiť, že z rodu Vranovských nezostane nikto, kto by si mohol nárokovať na trón.“

Slová dopadli do ticha ako kamene do stojatej vody. Elena cítila, ako sa jej svet nakláňa, stráca pevnú pôdu pod nohami. Ešte pred týždňom sedela s matkou v záhrade a počúvala jej smiech. Ešte pred mesiacom tancovala s otcom na jesennej slávnosti a on jej šepkal, že jedného dňa bude múdrou kráľovnou. Teraz boli obaja preč a k nej sa rútil cudzí kráľ s mečom v ruke.

„Musíte utiecť,“ povedala slúžka a pustila jej ramená. „Hneď.“

„Kam by som išla?“ Elenin hlas znel cudzo, akoby patrila dieťaťu stratenému v hmle. „Celé kráľovstvo...“

„Je tu tajná chodba. Za knižnicou. Vaša matka mi ju ukázala pred rokmi, pre prípad, že by sa niečo takéto stalo.“ Slúžka už

prehrabávala skriňu, vyťahovala z nej najjednoduchšie šaty, aké tam boli. Hrubú vlnenú sukňu, plátennú blúzku, vlniak s dierami na okrajoch. Šaty, ktoré patrili kedysi pomocníčke v kuchyni a ktoré tu zostali po poslednej výmene bielizne. „Prezlečte sa. Rýchlo.“

Elena sa pozrela na tie šaty a potom na svoje ruky. Jemné, biele, s nechtami, ktoré nikdy nepoznali prácu. Princeznine ruky. Ruky, ktoré vedeli vyšívať, hrať na lutnu, listovať v knihách. Nie ruky, ktoré by prežili v lese.

„Princezná!“ Slúžkin hlas ju prebral. „Nie je čas.“

Vyzliekla si nočnú košeľu. Hrubá látka roľníckych šiat ju škriabala na pleciach, pás sa jej zdal príliš voľný, sukňa ťažká a nepoddajná. Cítila sa v nich ako herečka v cudzej hre. No keď si prehodila vlniak cez hlavu a pozrela sa do zrkadla, nevidela princeznú. Videla neznámu ženu s očami farby lesného medu, v ktorých sa zračil strach, a vlasmi ako nočná obloha, ktoré sa teraz sypali spod vlniaka v neusporiadaných prameňoch.

„Vezmite si toto.“ Slúžka jej podala drahokam – modrý zafír a malé kožené vrecúško. „Šperky, ktoré sa dajú predať. A toto.“ Do druhej ruky jej vložila malú fľaštičku z tmavého skla. Elena ju spoznala okamžite. Bola to fľaštička, ktorú jej otec nosil vždy pri sebe, naplnená tými najvzácnejšími kávovými zrnami z južných plantáží. Symbol ich rodu. Dedičstvo, ktoré siahalo šesť generácií dozadu, keď prvý Vranovský priniesol kávu do tohto kráľovstva a vybudoval na nej svoju moc.

„Ako ste ju získali?“ zašepkala Elena.

„Váš otec mi ju dal v ten večer, keď...“ Slúžka sa odmlčala. „Keď vedel, že už nepríde. Povedal, že patrí vám. Že raz pochopíte prečo.“

Elena zovrela sklenenú fľaštičku v dlani. Cez sklo videla drobné zrná, tvrdé a nepoddajné. Ako nádej. Ako život, ktorý odmietal skončiť.

Z chodby sa ozvali kroky. Ťažké. Kovové. Nie kroky sluhov.

„Už sú v paláci,“ vydýchla slúžka a schmatla sviečku. „Podťe. Hneď.“

Vybehli na chodbu. Elena počula vlastné bosé nohy na studenom kameni, cítila prievan, ktorý sa tadiaľ prehnal ako duch zosnulých kráľov. Všetko sa dialo príliš rýchlo. Steny, ktoré poznala od detstva, sa teraz mihali okolo nej ako tiene v nočnej more. Tapisérie s výjavmi z dávnych bitiek. Portréty predkov, ktorí sa na ňu dívali prísnyimi očami. Váza z modrého porcelánu, ktorú matka tak milovala a ktorá teraz stála na svojom mieste, akoby sa nič nedialo.

Knižnica bola ponorená do tmy. Vôňa starých kníh a kožených väzieb sa miešala s chladom, ktorý sem prenikal cez vysoké okná. Slúžka bez váhania zamierila k najvzdialenejšej stene, kde sa týčili police s najstaršími zväzkami, tými, ktoré nikto nečítal celé desaťročia. Jej ruky, tie starostlivé ruky, ktoré Elenu kúpali, keď bola dieťa, a česali jej vlasy, keď plakala za matkou, teraz tlačili na neviditeľný mechanizmus v drevenom obložení.

Časť police sa s tichým vzdychom odsunula.

„Tadiaľ,“ povedala slúžka a strčila jej do rúk malý lampáš. „Chodba vedie až k starej studni za vonkajšími hradbami. Tam vás už neuvidia.“

„A vy?“ Elena jej zovrela zápästie. „Pôjdete so mnou.“

Slúžka pokrútila hlavou. V očiach sa jej zaleskli slzy, no hlas mala pevný. „Nieкто musí zostať a zmiasť ich. Povedať im, že ste utiekla na sever. Získam vám čas.“

„To nemôžete. Zabijú vás.“

„Som stará žena, princezná. Slúžila som vašej rodine celý život. Ak má byť mojou poslednou službou vaša záchrana, prijímam ju s vďakou.“ Dotkla sa Eleninej tváre, palcom jej zotrela slzu, o ktorej Elena ani nevedela, že jej steká po líci. „Nájdite si nový domov. Nájdite si miesto, kde budete v bezpečí. A nezabudnite, kto ste. Ste Elena Vranovská. Posledná dedička svojho rodu. A to niečo znamená.“

Elena ju chcela objasť. Chcela jej povedať, že ju miluje, že jej nikdy dostatočne nepoďakovala za všetky tie roky, za všetky tie noci, keď pri nej sedela, keď bola chorá, za všetky tie chvíle, keď bola jediným pevným bodom v rozbúrenom mori kráľovského života. No slúžka ju jemne postrčila do tmy chodby.

„Chod'te. A nezastavujte sa.“

Dvere sa za ňou zavreli.

Bola tam plná tma. Elena stála v úzkom kamennom tuneli, ktorý páchol vlhkosťou a plesňou, a počúvala vlastný dych. Lampáš v jej ruke vrhal slabé, kolísavé svetlo na steny pokryté pavučinami. Niekde nad ňou boli komnaty, v ktorých vyrastala. Chodby, po ktorých behávala ako dieťa. Záhrada, v ktorej sa učila rozoznávať bylinky s matkou. A teraz tam boli cudzí vojaci. Muži, ktorí ju mali zabiť.

Prvý krok bol najťažší. Noha sa jej triasla, keď ju položila na studený kameň. Potom druhý. Tretí. A potom už bežala.

Chodba klesala. Steny sa zužovali, až sa musela zohnúť, aby si neudrela hlavu o nízky strop. Pavučiny sa jej lepili na tvár, ostré kamene jej rezali bosé chodidlá. No nezastavila sa. Nemohla. Za sebou počula len ticho, no predstavovala si, že počuje kroky prenasledovateľov, rinčanie mečov, výkriky sluhov, ktorých chytali.

Možno to nebola len predstava. Možno sa to naozaj dialo, kým ona utekala ako krysa z potápajúcej sa lode.

Tá myšlienka ju zasiahla ako úder do tváre. Opustila ich. Opustila všetkých. Slúžku, strážu, sluhov, ktorí jej celý život verne slúžili. A ona utekala. Zachraňovala si vlastnú kožu, zatiaľ čo oni čelili nepriateľovi.

Zastavila sa. Dych sa jej zadrhol v hrdle. Čo ak sa má vrátiť? Čo ak je jej povinnosťou zostať a bojovať, ako by to urobil jej otec? Čo ak...

Fľaštička vo vrecku jej zavoňala. Slabá, zemitá vôňa kávy, ktorá sa predrala aj cez sklo a kožu. Pripomenula jej otcove slová. „Káva nie je len nápoj, Elena. Je to trpezlivosť. Rastie pomaly, kvitne nenápadne, no jej sila prichádza v pravý čas. A keď príde, zmení svet.“

Zovrela fľaštičku pevnejšie. Nie. Nevzdá sa. Nie preto, aby zomrela ako mučeníčka v paláci, ktorý už aj tak padol. Ale preto, aby prežila. Aby jedného dňa mohla urobiť to, čo bolo správne. Čokoľvek to malo byť.

Rozbehla sa ďalej.

Chodba sa konečne začala dvíhať. Vzduch sa menil, bol sviežejší, chladnejší. Elena zacítila vôňu vlhkej zeme a listia. A potom uvidela svetlo. Slabé, rozptýlené, no skutočné. Východ.

Vyšťverala sa cez úzky otvor a ocitla sa pri starej kamennej studni, ukrytej medzi hustými kríkmi. Bola za vonkajšími hradbami. Za stenami, ktoré celý život vymedzovali jej svet.

Noc bola studená a jasná. Mesiak visel nízko nad obzorom, strieborný a ľahostajný, a osvetľoval krajinu, ktorú Elena nespoznávala. Palác za ňou horel. Plamene šľahali z okien východného krídla, dym stúpал k nebu ako čierna modlitba. Počula

výkriky. Rinčanie zbraní. Dupot koní. Chaos, ktorý sa valil nocou ako dravá rieka a bral so sebou všetko, čo jej bolo drahé.

Zachvela sa. Nie od zimy, hoci vietor bol ľadový a jej bosé nohy krvácali do vlhkej trávy. Zachvela sa od čohosi hlbšieho. Od poznania, že toto je koniec. Koniec všetkého, čo poznala. Koniec princeznej Eleny Vranovskej, dcéry kráľa a kráľovnej, dedičky trónu. Postavenie toho dievčaťa bolo mŕtve. A to, čo z nej zostalo, stálo teraz bosé a v cudzích šatách na okraji lesa a nevedelo, kam ísť.

Za sebou počula dupot. Približoval sa. Vojaci. Hľadali ju.

Elena sa naposledy pozrela na horiaci palác. Na miesto, kde vyrastala, kde sa smiala a plakala, kde stratila rodičov a kde ju teraz chceli zabiť. Potom sa otočila a vbehla do tieňov lesa.

Konáre ju šľahali do tváre, korene sa jej plietli pod nohy, no ona bežala ďalej. Hlbšie a hlbšie do tmy, preč od plameňov, preč od smrti, preč od všetkého, čo kedy poznala. Fľaštičku s kávou zvierala v ruke ako talizman. Ako jediné puto s minulosťou, ktorá práve horela za jej chrbtom.

Les ju pohltil. A za ňou zostalo len ticho a dym.

Šepoty Zabudnutého Lesa

25. júna 1875

Prebudila sa do ticha, ktoré nepoznalo jej meno.

Chlad prenikol cez vrstvu lístia, do ktorej sa v noci zahrabala, a usadil sa jej v kostiach ako dávna spomienka na zimu, ktorú ešte nezažila. Elena otvorila oči. Svetlo, ktoré cez konáre prenikalo, bolo riedke a bez farby, akoby ho niekto precedil cez špinavé plátno. Nad ňou sa klenuli stromy, aké nikdy nevidela – kmene pokrútené do tvarov, ktoré pripomínali stuhnuté výkriky, kôra popraskaná do vzorcov, čo sa podobali na zabudnuté písmo.

Les Zabudnutých šepotov.

To meno jej prišlo na myseľ samo od seba, hoci nevedela povedať, odkiaľ ho pozná. Možno z rozprávok, ktoré jej kedysi rozprávala matka. Možno z varovaní, ktoré šepkali slúžky, keď si mysleli, že ich nepočuje. Les, do ktorého sa vstupuje len v najväčšej núdzi. Les, z ktorého sa málokto vráti.

Posadila sa. Telo jej stuhlo od hodín behu a od zeme, ktorá ju počas spánku neprijala, len strpela. Fľaštičku s kávovými zrnami stále zvierala v dlani – prsty sa jej okolo nej zovreli tak pevne, že ich musela vedome uvoľniť, jeden po druhom. Sklo bolo teplé od jej tela. Jediné teplo, ktoré jej zostalo.

Vzdialené prasknutie konára ju prinútilo strhnúť sa. Otočila hlavu, oči jej prebehli po lese, no videla len tieň, ktoré sa pomaly hojdali v bezvetrí. Nikto ju neprenasledoval. Aspoň zatiaľ. Kráľ Zlomyselný mal vojakov, ktorí vedeli stopovať, a ona zanechala stopy, aké